

“Yetiş Babana, Ey Fâtıma!”

Yürekleri titreten, insanın içini sarsan gerçek bir hikâye...

Peki biz bu hikâyenin neresindeyiz?

Mâlik b. Dînâr (Râdiyâllahu Anhu) anlatıyor:

“Hayatıma kaybolmuş, sarhoş, asi bir hâlde başladım...

İnsanlara zulmeder, hak yer, faiz yer, insanlara zarar verir, her türlü kötülüğü yapardım.

İşlemediğim günah yoktu. Fîsk u fûcurum o kadar aşıkârdı ki insanlar günahımdan dolayı benden uzak dururdu.

Bir gün içimde bir yuva kurma, bir evlât sahibi olma arzusu uyandı.

Evlendim... Bir kızım oldu. Adını Fâtıma koydum.

Onu öyle çok sevdim ki... O büyündükçe kalbimdeki iman yeşerdi, günahlarım azaldı.

Bazen beni elinde içki kadehiyle görürdü; henüz iki yaşındaydı...

Yanına sokulur, o küçük elleriyle kadehi iterdi.

Sanki Allah onu buna vesile kılıyordu.

Fâtıma büyündükçe imanım artıyordu.

Her adımda Allah'a biraz daha yaklaşıyor, günahlardan uzaklaşiyordum.

Ta ki Fâtıma üç yaşına gelene kadar...

Üç yaşını doldurduğu gün vefat etti.”

Mâlik der ki:

“Onun ölümyle yeniden eski hâlime döndüm. Hatta daha da kötü oldum.

Müminlerin sahip olduğu sabır kalbimde yoktu ki bu bela karşısında beni ayakta tutsun.

Şeytan beni yeniden avucuna aldı.

Bir gün şeytanım adeta şöyle dedi:
Bugün öyle bir sarhoşluk yaşayacaksın ki daha önce hiç yaşamadın!
İçmeye, sarhoş olmaya kararlıydım. Gece boyunca içtim, içtim, içtim...
Derken rüyalar birbirine karıştı... ve o rüyayı gördüm:
Kiyamet günüydü. Güneş kararmış, denizler ateşe dönmüş, yer sarsılmıştı.
İnsanlar bölük bölük mahşer yerine toplanıyordu.
Kalabalığın içindeydim. Bir münâdî sesleniyordu:
'Falan oğlu falan! Gel, Cebbâr'ın huzurunda hesaba çık!'
O kişiyi gördüm; yüzü simsiyah olmuş, korkudan taş kesilmişti.
Sonra münâdî benim adımı çağrırdı:
Gel, Cebbâr'ın huzurunda hesaba çık!
Bir anda herkes kayboldu. Mahşer yerinde yalnız kalmışdım.
Tam o sırada devasa, korkunç bir yılan bana doğru ağını açmış
koşuyordu!
Dehşet içinde kaçtım. Yaşılı, gücsüz bir adam gördüm:
'Ne olur, beni kurtar!' dedim.
'Ey oğlum,' dedi, 'Ben zayıfım, yapamam. Şu tarafa koş, belki kurtulursun.'
Koştum ama yılan peşimdeydi. Önümde ateş çıktı.
'Yılandan kaçıp ateşe mi düşeceğim?' dedim.
Geri döndüm, yılan iyice yaklaşmıştı.
Yine yaşılı adama koştum:
'Ne olur, Allah aşkına beni kurtar!'

Hâlime acayıp ağladı:

‘Ben gücsüzüm, bir şey yapamam... Ama şu dağa doğru koş, belki kurtulursun.’

Dağa doğru koşarken yılan neredeyse beni yakalayacaktı ki...

Dağın üzerinde küçük çocuklar gördüm. Bir anda hepsi bağırmaya başladı:

‘Yâ Fâtıma! Yetiş babana! Babana yetiş!’

O an anladım...

Bu benim kızım Fâtıma idi!

Sevinçle doldu kalbim. Üç yaşında ölen kızım o anda beni kurtarmak için çağrılmıştı.

Elimden tuttu...

Diğer eliyle o devasa yılanı geri itti. Ben ise neredeyse ölmüşüm korkudan.

Sonra dünya hayatında olduğu gibi kucağıma oturdu.

‘Baba,’ dedi,

“İman edenlerin kalplerinin Allah’ın zikriyle yumuşama vakti hâlâ gelmedi mi?”

Dedim ki:

‘Kızım... Bu yılan neydi?’

‘Bu,’ dedi,

‘Senin kötü amellerindi. Sen onları besledin, büyütün; neredeyse seni yiyecek hâle geldi.’

‘Peki o yaşlı adam kimdi?’ diye sordum.

‘O,’ dedi,

‘Senin zayıf düşündüğün amellerindi. Onları o kadar ihmäl ettin ki hâline ağlamaktan başka bir şey yapamaz oldular.’

Sonra ekledi:

‘Eğer ben olmasaydım, küçük yaşta ölmeseydim, sana yardım edecek hiçbir şey kalmamıştı baba...’

Böyle dedi Fâtıma.

Uyanınca çığlıklarla kalktım:

“Artık vakti geldi Rabbim!

Evet, vakti geldi Rabbim!”

Hemen kalktım, guslettim. Tövbe etmeye kararlı biçimde sabah namazına gittim.

Camiye girdim...

İmam tam o anda şu âyeti okuyordu:

“İman edenlerin kalplerinin Allah'ın zikriyle yumuşama vakti hâlâ gelmedi mi?”

İşte o, tâbiînîn büyüklerinden Mâlik b. Dînâr'dır.

Gece boyu ağlamasıyla meşhurdu. Hep şöyle derdi:

“Ey Rabbim! Cennete gireceklerle cehenneme girecekleri ancak Sen bilirsin.

Ben hangisiyim?”

Sonra tevbe etti, salihlerden oldu.

Her gün mescidin kapısında durur şöyle çağrırdı:

“Ey günahkâr kul! Rabbine dön!

Ey gaflet içindeki kul! Rabbine dön!

Ey kaçan kul! Rabbine dön!”